

aan Het Ministerie van Economische Zaken
van Essent N.V. – Regulatory Affairs
Dr. Ir. H.M. de Jong / Mr L.I. Runne
telefoon 06-55156462/06-11159497
datum 10 oktober 2013

Reactie

Internetconsultatie Besluit experimenten decentrale duurzame elektriciteit opwekking

Essent is een grote voorstander van innovatie in de energiesector en juicht het geven van ruimte aan innovatieve projecten dan ook toe. Toch hebben we een aantal opmerkingen ten aanzien van het gepubliceerde conceptbesluit *experimenten decentrale duurzame elektriciteitsopwekking*. Hieronder een samenvatting van onze belangrijkste opmerkingen, die we in deze reactie verder toelichten.

Belangrijkste punten:

- *Energiebedrijven komen niet in aanmerking voor een ontheffing terwijl dit juist de partijen zijn die bezig zijn met innovaties die raken aan de bestaande wet- en regelgeving*
- *Ontheffings-omvang te groot en ontheffings-duur te lang*
- *Onduidelijkheid over leveringsvergunning en over bepaalde administratieve/financiële verantwoordelijkheden (vooral in tpa situatie)*
- *Evaluatiecriteria behoeven aanscherping en dienen alle beoordelingsgronden mee te nemen (betrouwbaarheid, betaalbaarheid, veiligheid/duurzaamheid en de bescherming van consumenten).*

1. Verlenen van de ontheffing

Artikel 3 bepaalt dat een ontheffing alleen kan worden verleend aan een vereniging. Weigeringsgrond j van artikel 7 bepaalt daarbij dat een producent/leverancier geen enkele zeggenschap mag uitoefenen in de desbetreffende vereniging. Wij verwachten dat VVE's en coöperatieve verenigingen (die volgens de definities passen binnen definitie van vereniging) niet de meest prominente partijen zijn die zullen gaan experimenteren op basis van ontheffingen mbt de huidige wet- en regelgeving. Zij zijn er met name op gericht om de hoeveelheid duurzame (decentrale) opwek in NL uit te

breiden oa. op basis van de voorgestelde EB-korting. Het zijn ons inziens met name de (energie)bedrijven die bezig zijn met innovatieve experimenten/proeftuinen tav nieuwe tariefsystemen en het ontwikkelen van innovatieve diensten & producten met het oog op efficiënt transport- en systeembeheer alsmede effectief energiemanagement. Door alléén coöperatieve verenigingen toe te staan te experimenteren loopt men het risico dat deze innovaties niet van de grond komen en/of niet opgeschaald kunnen worden.

Kortom, (energie)bedrijven wordt het op basis van bovengenoemde artikelen moeilijk, zo niet onmogelijk, gemaakt om in aanmerking te komen voor een ontheffing en de experimenten uit voeren. Dit terwijl in paragraaf 1.3 van de nota van toelichting staat dat dit besluit beoogt zowel burgers als bedrijven ruimte te bieden voor experimenten.

Zo zijn wij als Essent vanuit het Smart Energy Collective (SEC) betrokken bij de proeftuin Heerhugowaard (waarbij de deelnemende huishoudens vanuit één entiteit, de zogenaamde ESCO, benaderd zullen worden => N.B. een ESCO is geen vereniging). In die proeftuin willen we in "real-life" innovatieve concepten testen zoals het factureren op basis van kwartierwaarden (in navolging van de aangenomen motie van Leegte/Jansen). De proeftuin in Heerhugowaard heeft ook al IPIN subsidie gekregen en het zou ons inziens dan ook heel vreemd zijn als deze proeftuin geen aanspraak zou kunnen maken op een ontheffing.

2. Omvang experimenten

Wij zijn van mening dat men met een maximale omvang van 10.000 afnemers eigenlijk niet meer kan spreken van een experiment. Deze maximale omvang, zeker gecombineerd met de lange ontheffingsduur (standaard 10 jaar) en de administratieve complexiteit (zie ook punt 6) brengt ons inziens teveel risico's met zich mee. Wij achten een omvang van 1000 afnemers (en/of 5 MW opwek) gepast.

3. Duur experimenten

De ontheffingen hebben standaard een geldingsduur van 10 jaar. Dit achten wij aan de lange kant. De positieve en/of negatieve effecten van het betreffende experiment zullen al veel eerder zichtbaar zijn. Met een duur van 10 jaar is een experiment op een gegeven moment eerder een "common practice" geworden dan een experiment. Een evaluatie na 4 jaar tav de noodzaak tot verlenging lijkt ons daarom gepast.

Daarbij kan de ontheffingstermijn van 10 jaar zelfs nog worden verlengd als voor de investeringen die voor het experiment gedaan zijn een langere

afschrijftermijn geldt dan 10 jaar. Dit laatste zal voor zonnepanelen als snel het geval zijn (en dus al snel voor alle projecten). Natuurlijk zullen de zonnepanelen vaak niet uitsluitend voor het experiment zijn aangeschaft. Hoe zal hiermee worden omgegaan?

4. Onduidelijkheid leveringsvergunning

In artikel 14 staat dat *een houder van een ontheffing wordt geacht te beschikken over een leveringsvergunning* (als bedoel in artikel 95a, eerste lid van de E-wet). Zowel uit de bewoordingen van dit artikel als uit de nota van toelichting wordt niet duidelijk of dit nu betekent dat men bij de toewijzing van een ontheffing ook een vergunning krijgt en daarmee automatisch de toestemming tot levering aan kleinverbruikers verkrijgt *of* dat men bedoelt met "geacht te beschikken" dat de ontheffingshouder al een leveringsvergunning aangevraagd en verkregen dient te hebben. Indien een "normale" vergunninghouder lid zou kunnen zijn van de betreffende vereniging zou dit hele issue ondervangen kunnen worden (maar deze mag op basis van weigeringsgrond j van artikel 7 geen enkele zeggenschap in de vereniging hebben waardoor de verhoudingen tussen de rollen in het experiment niet meer in balans zijn).

5. Ontheffing tav beheer van het net

In paragraaf 2.3.3. van de nota van toelichting staat dat de regering twee elementen onderscheidt tav netbeheer te weten: (1) aanleg en onderhoud van de technische elementen (asset management) en (2) het geleiden van energiestromen, dempen van piekbelasting en vraag beïnvloeding (system operation).

Wij vinden het belangrijk om te onderstrepen dat de activiteiten onder 2 (het sturen van energiestromen, vraag beïnvloeding, etc) diensten zijn die in het vrije marktdomein liggen (en niet onder netbeheer vallen). De netbeheerder kan deze diensten weliswaar inkopen/incentiviseren ten behoeve van het netbeheer maar de diensten zelf zijn geen elementen van netbeheer. In het experiment kunnen diverse partijen ondervinden aan welke services behoefte is en hoe deze geprijst kunnen worden.

Daarbij zien wij de grote toegevoegde waarde niet van het laten beheren van de "projectnetten" door een andere partij dan de regionale netbeheerder. Hierdoor vervaagt de scheidslijn tussen netbeheer en de vrije markt en zal al snel leiden tot risico's tav leveringszekerheid/veiligheid van de betreffende aangesloten afnemers en/of voor de afnemers die aan de rest van het net zijn aangesloten.

6. Specifieke administratieve en financiële vragen

Artikel 15 & 2.3.5 toelichting

In paragraaf 2.3.5 & artikel 15 staat dat een leverancier die op verzoek van een afnemer in een experimenteergebied (projectnet) elektriciteit levert (tpa) niet verplicht is om alle bedragen als gevolg van wettelijke taken als bedoeld in artikel 95cb, eerste lid, eerste volzin (netwerkkosten) te factureren. Dit doet de vereniging.

Onze vragen daarbij:

- *Wat als de vereniging verzaakt deze "netwerkkosten" te factureren? Wie draagt dan het financiële risico?*
- *Hoe weet de desbetreffende (tpa) leverancier en de desbetreffende netbeheerder dat zijn klant zich in een experimenteergebied bevindt?*
- *Wat gebeurt er als een afnemer in experimentgebied niet wil deelnemen aan het experiment of niet meer wil deelnemen aan het experiment?*

Paragraaf 2.3.6 toelichting

In paragraaf 2.3.6 staat dat de vereniging fungeert als producent en tevens programmaverantwoordelijkheid draagt. De vereniging draagt dus de programmaverantwoordelijkheid tav het experimenteergebied (projectnet).

Onze vragen daarbij?

- *Betekent dit dan dat de PV-verantwoordelijkheid van de individuele leden/afnemers in dit gebied dan per definitie wordt overgeheveld naar de vereniging?*
- *Indien er in deze situatie een leverancier op verzoek van een afnemer in een experimenteergebied elektriciteit levert (tpa-situatie), draagt deze (tpa)leverancier dan wel of niet de PV voor deze individuele afnemer? Hoe wordt dit dan verrekend met de vereniging (die de PV-er is van het experimenteergebied)? Is dit allemaal wel administratief uitvoerbaar tav huidige allocatie- en reconciliatie processen?*

Daarbij staat in paragraaf 2.3.6 dat de vereniging fungeert als producent en levert aan de lokale leverancier. In paragraaf 2.3.5. staat dat de vereniging de lokale leverancier is => de vereniging levert dus de facto aan zichzelf. Klopt dit?

7. Evaluatiecriteria

In 1.3 van de nota van toelichting staat dat de experimenten zullen worden beoordeeld in termen van betrouwbaarheid, betaalbaarheid, veiligheid/duurzaamheid en de bescherming van consumenten. De elementen (zoals genoemd in artikel 17) waarop het evaluatieverslag betrekking zal

hebben dienen ons inziens veel scherper te worden uitgewerkt, waarbij alle bovengenoemde evaluatiecriteria worden meegenomen. Zo staat er nu in artikel 17 lid 3 sub b dat men zal kijken naar de mate waarin het project heeft geleid tot een mindere belasting van het net. Men zal hierbij echter ook moeten kijken of een vermindering van de belasting ook echt nodig was en of de maatregelen die zijn genomen om de belasting te beperken wel de meest kosten-efficiënte maatregelen waren (betaalbaarheids criterium); Bijvoorbeeld: het beperken van lokale congesties of het oplossen van onbalans zal waarschijnlijk veel goedkoper kunnen worden gerealiseerd door (lokale) op- en afregeldiensten of dmv nationale onbalansmarkt dan door het plaatsen van allerlei lokale opslagfaciliteiten.

Men zal zich bij de evaluatie dus altijd moeten afvragen: wordt er een bestaand probleem opgelost? en is dit echt de beste oplossing of zijn er nog betere alternatieven?